

Titel: Morpionade. Et Helte-Digt. [herefter i håndskrift: Til Kongen. Da ieg har været saa uhældig at tryke et lidet Skrift kaldet Morpionade [...] – En henvendelse fra J.R. Thiele om fritagelse for bøde, med svarene fra magistraten ved Braem, Chr. Bruun, etc.]

Citation: "Morpionade. Et Helte-Digt. [herefter i håndskrift: Til Kongen. Da ieg har været saa uhældig at tryke et lidet Skrift kaldet Morpionade [...] – En henvendelse fra J.R. Thiele om fritagelse for bøde, med svarene fra magistraten ved Braem, Chr. Bruun, etc.]", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 25*, J.R. Thiele, 1774, s. 24. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_025-shoot-w2_025_015_p24_bZONE1551706/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 25

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

» Stigmosion selv denne Brands paa din Nympe har
» — — — — — fletter,

» Og jeg har med Elskov og Brands hans Indighed Kronet. —
» Elig Haardhed var Morpions Hierte for snart til at bære
» Han tier, og blegner, og foldnedsegnende daaner*. —
» Corytio, som mærker hos Helten saadan en Troeskab,
» Omfavner den segnende Helt, og med Elskov og Favntag ham vækker.

Stigmosion tilende frem fra Bustenes Skvager,
Betragter sin Nympe nedsynket i Morpions Arme,
Da selv maae anhere den Troeskabs Eed, hun ham forger,
Fortvivlet han udbrød: »Forbandet evigen være
» Den grusomme Elskov, som giver saadanne Quaer!»
» Na drog han den blinkende Dolk af sin glindfende Sleede
» Og udrev Livet af sit uheldige Hierte. — —

Strax paatog Elskov igjen sin sonlige Skionhed,
Da gusfede Helten med sin Corytio til Lykke.
Da klappede yndige Vinger de milde Zephyrer,
Da særde saa Elskov igjen til Idalii Toppe. —
» Min Helt og hans Nympe hinandens Ufgyldighed viste,
» Og sendte saa Venus og Elskov de kialnesie Sukke. —

Nu stod den vingede Gud i Veneris Tempel,
Da sang for sin deilige Moder sin yndige Seier; —
» Hans Sanges vellydende Klang tgiennemskar Luften,
» Den trangte sig hen til Amusias grusomme Hierte,
» Som brast ved dens Sødhed, og Avind sank ned i sin Hale;
» Den Heltens, min Morpions Siel af dens Ynde oplivet
» Indflettede sin — i Corytios — de sødeste Sange.

* Saavidt følger min Beretning Skribenten. Men Hefsen er af mit eget. Læseren forlade det, og berønte, at Skribenten er Sanctiniam, og jeg er Dichter; desuden følger io Hefsen rimeligvis af det gøregaaende.

